

DE INDRINGER

HÅKAN ÖSTLUNDH

De indringer

Literaire thriller

Uit het Zweeds vertaald door

Ron Bezemer

Uitgeverij de Rode Kamer

Eerder bij de Rode Kamer verschenen van Håkan Östlundh:

De duiker (2007)
Eiland van de angst (2008)
Terreur (2010)
De vrouw die wilde afrekenen (2011)

Oorspronkelijke titel Inkråktaren
Uitgave Bok Förlaget Forum
© Oorspronkelijke tekst Håkan Östlundh, 2011
© Nederlandse tekst Uitgeverij de Rode Kamer en Ron Bezemer, 2012
Met toestemming van Grand Agency, Stockholm
Eindredactie Ton Lelieveld
Omslagontwerp Rolf van Kammen
Lay out Rough Design, Haarlem
Uitgever: de Rode kamer, Haarlem
ISBN 978 949 1259 708
NUR 315

Ook verkrijgbaar als e-book

1.

Het was te donker om de zee te kunnen zien, maar boven het geluid van de dieselmotoren kon ze de golven tegen de zijkant horen klotsen. De schijnwerpers verlichtten het ijzeren dek van de veerpont en delen van de gele stuurhut. Er stonden slechts twee auto's op het dek. Hun eigen rode Mercedes-jeep en vlak erachter een zwarte stationwagen.

Ze waren vier weken weg geweest.

Nu staken ze de zee-engte over en stevenden af op de richting van Fårö, het eiland waar ze sinds twee jaar woonden. Als je tenminste kon zeggen dat een veerpont stevent. Het vaartuig had immers geen steven, niet aan de voorkant, noch aan de achterkant. Eigenlijk was het niet meer dan een stalen vlot met een dieselmotor en plaats voor vier rijen auto's.

Malin had nooit kunnen vermoeden dat een kleine lelijke veerpont zo'n belangrijke rol in haar leven zou gaan spelen. Bodilla. De naam klonk even gracieus als het gestamp van de dieselmotoren. Ze namen de Bodilla om Axel naar het kinderdagverblijf te brengen. Ook als ze naar het café wilden of iets moesten kopen dat verderging dan hun dagelijkse levensbehoefte waren ze aangewezen op de Bodilla. Soms gingen ze met de Kajsa-Stina, maar meestal namen ze de Bodilla.

Het toeristenseizoen was nog niet voorbij, maar het liep wel ten einde. Als de scholen eenmaal begonnen waren, namen alleen buitenlanders en gepensioneerden nog de moeite helemaal naar Fårö te komen. En al gauw waren ook die weer verdwenen. Dan ging alles op het eiland op slot, behalve de ICA-supermarkt en de kerk.

Hun kinderen lagen op de achterbank te slapen. Dreunend voer de veerpont over zee. Henrik pakte het fotoestel dat op zijn schoot lag en richtte de lens op haar.

'Doe je kin eens een centimeter omhoog,' zei hij.

Malin glimlachte en deed wat hij vroeg.

'Nee, niet lachen,' reageerde hij.

Ze probeerde haar gezicht weer in de plooi te krijgen, wat haar maar gedeeltelijk lukte. Henrik nam snel achter elkaar vijf, zes foto's waarbij hij elke opname uit een iets andere hoek maakte.

'Heb je niet al duizend foto's van mij op deze veerpont?' vroeg ze.

Henrik liet de camera zakken.

'Elke foto is een nieuw beeld,' zei hij met een knipoog gevolgd door een brede grijns.

Malin keek in zijn donkere heldere ogen en moest nu ook lachen. Henrik boog zich naar haar toe om haar te kussen. Ze aarzelde even.

'Wat is er?' zei hij terwijl hij haar vragend aankeek.

De herinnering aan hun ruzie van die ochtend weerhield haar. Ze hadden het niet echt uitgepraat.

'Ach, niks,' zei ze en boog zich naar voren.

Op datzelfde ogenblik doofde het felle licht van de schijnwerpers en verstomde het gedreun van de motoren.

Malin schrok, ze probeerde door de zijruit te kijken om de stuurhut te zien, maar het was aardedonker.

Ze dreven midden op het water, konden in de verte de lichten van Broa zien en hoorden in deze nieuwe stilte de golven nog duidelijker tegen de zijkant van de boot slaan. Malin tastte naar de knop van de binnenverlichting, maar voor ze die kon vinden sloegen de zware motoren weer aan en werd het dek weer verlicht. Ze knipperde met haar ogen tegen het felle licht. Het had niet meer dan vijf à tien seconden geduurd.

'Wat was dat in godsnaam?' zei ze terwijl ze naar Henrik keek.

‘De kapitein zal wel per ongeluk tegen de noodstop hebben geleund,’ zei Henrik grijnzend.

Ze lachte, maar ze voelde zich allesbehalve vrolijk. Op het moment dat het licht was gedoofd en het geluid van de motoren wegstierf had een ijzige kilte bezit van haar genomen die niet uit haar lichaam wilde verdwijnen.

Een paar minuten later lag de veerpont aan de kade. De klep zakte en het hek ging open. Malin startte snel de auto en reed het land op.

Toen ze het haventje achter zich hadden gelaten, verdween ook het laatste licht. Ze zag in de achteruitkijkspiegel hoe de zwarte stationwagen de weg naar Ryssnäs insloeg. Nu waren ze alleen in de duisternis. Het was pas eind augustus, maar toch was het al helemaal donker om hen heen.

Ze waren ver van alles verwijderd: geen straatverlichting, neonreclames en verlichte etalages, geen steden die vanuit de verte hun licht over de hemel verspreidden. Het was alsof ze nog steeds in de situatie verkeerden van kort na de oorlog toen het eiland – begin jaren vijftig – net elektriciteit gekregen had.

Het landschap werd door de verstralers van de auto fel verlicht, maar zodra het achter hen in het donker verdween voelde ze een zekere ongerustheid opkomen die ook zeelieden lang geleden moeten hebben gevoeld. De vrees dat verderop de wereld ophoudt. Dat je op elk moment over de rand kunt vallen.

Ze hoorde Axel op de achterbank hoesten. Malin keek via de achteruitkijkspiegel naar hem. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen, maar leek weer verder te slapen.

‘Hallo, hier wonen we, hoor,’ riep Henrik met gedempte stem.

Om de zijweg niet voorbij te rijden, remde Malin hard, waarop de kinderen in hun slaap klagend mopperden. Ze vond het altijd weer moeilijk in het donker de afslag te vinden. Het bord met de naam van het dorp dook op voordat je erop gerekend had, ook al was de weg recht was en het landschap plat.

Ze stuurde de Mercedes linksaf. Al gauw reden ze ratelend over het eerste veerooster. Het geratel onder de wielen hielp haar te bepalen hoever ze waren. Ze telde. Na het vierde rooster moesten ze naar rechts.

Direct toen Malin het huis binnenkwam voelde ze dat er iemand geweest was. Ze huiverde en draaide zich om naar Henrik die met Axel op zijn arm liep, maar toen realiseerde ze zich opeens dat alles in orde was. Heel even was ze het vergeten. De verhuur van het huis. Drie verschillende zomergasten hadden in totaal vier weken hun huis gehuurd terwijl zij zelf op het vasteland hadden rondgetrokken en familie en vrienden hadden bezocht. Het had hun, na aftrek van de kosten voor het bemiddelingsbureau, zesentwintigduizend kroon opgeleverd. Geld dat ze hard nodig hadden.

Henrik liep weer naar buiten om de bagage uit de auto te halen. Malin droeg Axel de krakende trap op terwijl Ellen vermoeid schuin achter haar liep.

In de kinderkamer hing een merkwaardige geur. De vreemde lucht van hun zomergasten? Het was een scherpe geur. Ze legde Axel op het bed van Ellen, opende het raam en zette het op de haak. Een zacht windje blies de zware, maar aangename nazomergeur vanuit de tuin naar binnen. Ze rook groente, tomaten en oregano.

Ellen zat op haar knieën op de vloer tussen haar speelgoed waarvan ze een maand lang gescheiden was geweest. Malin pakte een laken uit de kast en maakte Axels bed op. Hij was diep in slaap, volledig ontspannen. Zijn armen en benen hingen slap toen ze hem voorzichtig uitkleedde en hem onder het dekbed legde.

Ellen hield breed lachend haar speelgoedkonijn naar haar omhoog. Malin lachte terug, maar trok gelijktijdig haar neus op. De vreemde geur was er nog steeds, ondanks het open raam.

‘Heb je honger, wil je wat eten?’ vroeg ze.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Ellen, verdiept in haar speelgoed.

Malin liep naar beneden. Henrik zat in het donker in de keuken met zijn iPhone in zijn hand. Zijn rechterduim gleed over het display terwijl hij met zijn linkerhand de donkere

haarlok voor zijn ogen wegstreek. Naast zich midden op de vloer had hij een berg bagage laten vallen.

Soms kon ze er jaloers op zijn op zijn dat hij zich zomaar kon afsluiten van alles om hem heen. Maar meestal irriteerde het haar alleen maar. Toen ze Henriks vrienden op het vasteland hadden bezocht, was het alsof hij een knop had omgedraaid. Het enige waarover hij nog praatte was de kwaliteit van het bier, over zijn werk, over vissen, voetbal en machoachtige jeugdherinneringen, gevolgd door ellenlange, bloedsaaie discussies over verbouwingen. Ten slotte had ze hem eraan moeten herinneren dat hij twee kinderen had voor wie gezorgd moest worden, die moesten worden beziggehouden en op wie gelet moest worden om te voorkomen dat ze ergens zouden verdrinken. Toen hadden ze ruzie gekregen.

Malin deed het licht aan boven de tafel en het aanrecht.

'Wil je thee?' vroeg ze.

'Wat?' zei Henrik terwijl hij opkeek.

Zijn mond en kin werden verlicht door het blauwe schijnsel van de mobiele telefoon.

'Thee?' herhaalde ze.

'Ja, graag, maar alsjeblieft niet van die smerige rooibos.'

Malin boog zich voorover om het keukenkastje te openen terwijl ze zich met haar linkerhand aan de rand van het aanrecht vasthield. Met haar vingers voelde ze kruimels en vettigheid.

'Verdomme,' zuchtte ze.

Henrik reageerde niet. Ze zocht een dweiltje, maar vond er geen. In plaats daarvan opende ze het kastje onder het aanrecht om een nieuw te pakken, maar stopte abrupt toen ze de halfvolle vuilniszak zag hangen.

'Gatver, wat ben ik dit zat.'

'Wat is er?' vroeg Henrik afwezig.

'Ze hebben de boel niet schoongemaakt.'

Nu pas keek hij naar haar.

'Dan zullen ze de kosten van een schoonmaakbedrijf moeten vergoeden. Dat staat in de huurovereenkomst.'

'En wie zorgt er dan voor dat ze die rekening betalen? Jij?'

'We moeten het bemiddelingsbureau bellen. Die horen zo iets te regelen.'

Malin pakte een nieuw dweiltje waarmee ze het aanrecht schoonveegde. Toen ze het dweiltje had uitgewrongen en over de kraan gehangen, bedacht ze opeens iets en deed een van de bovenste kastjes open. Snel ging ze met haar ogen langs de rijen met glazen en kopjes.

'Dit is te idioot voor woorden.'

Ze opende een voor een alle kastjes met serviesgoed en glaswerk, ook de antieke servieskast die ze van haar grootmoeder had geërfd en die tegen de muur achter de eettafel stond.

'In elke kast ontbreekt wel iets.'

'Bij verhuur moet je nu eenmaal met enig verlies rekening houden,' zei Henrik.

'Hoezo verlies?'

'Ja, wij breken zelf toch ook wel eens wat. Eén of twee glazen, dat is toch geen ramp.'

'Maar het gaat hier niet om één of twee glazen. Er ontbreekt hartstikke veel.'

Ze begon te tellen, maar wist niet meer precies hoeveel ze van elke soort had gehad.

'Je hoort toch wat geld neer te leggen als je iets gebroken hebt, of op z'n minst een briefje achter te laten.'

'Misschien ligt er een bericht bij het bemiddelingsbureau. Ik bel ze morgen wel even.'

'Verdomde klerezooi.'

Woedend pakte ze de fluitketel met theewater en zette hem met zo'n klap op het fornuis dat het water eruit gutste. Henrik legde zijn mobieltje weg en keek naar haar.

'We hebben er wel zesentwintigduizend kroon aan overgehouden.'

Ze hadden veel in hun verhuizing naar Fårö geïnvesteerd. Hun geld, hun toekomst en ze hadden er veel werk van gemaakt. Aanvankelijk had vooral Malin erop aangedrongen dat

ze een huis zouden kopen, maar daarbij had ze gedacht aan Nacka, Enskede of misschien Värmdö. Niet aan Gotland, midden in de Oostzee. Of beter gezegd: Fårö. Ze had inmiddels geleerd onderscheid te maken tussen Fårö en het veel grotere Gotland, dat door de bewoners van Fårö *Storlandet* werd genoemd.

Malin was nogal sceptisch geweest, recalcitrant zelfs, toen ze in Nynäshamn de veerboot waren opgereden. Wilde Henrik echt terug? Na zeventien jaar? Maar nog voor ze bij het huis waren aangekomen, was ze al verkocht. Het wonderschone landschap dat na de kerk van Fårö uitzicht bood op de schitterende zee had haar naar adem doen snakken.

Het huis in Kalbjerga lag prachtig op een helling en had een typisch Gotlandse indeling, maar een vreemd gevormd dak met een knik in het midden. Het was van een collega van Henrik geweest die het op zijn beurt van Ingmar Bergman had gekocht. Volgens de geruchten had het huis dienstgedaan als woning van zijn huishoudster. In de grote schuur, die de regisseur als repetitieruimte had gebruikt, was zelfs nog een oude coulisse uit een van zijn films te vinden.

Het was al snel een vaste grap geworden dat, als alles bij hen zou mislopen, ze altijd nog de coulisse bij Christie's konden laten veilen, maar tegenwoordig was het meer een kreet uit wanhoop dan een grap.

Ze hadden het huis grondig gerenoveerd, de schuur was omgebouwd tot studio en ze waren begonnen het grote langwerpige, maar eenvoudige bijgebouw in te richten als gastenverblijf voor bezoekende fotografen. Ze waren er in hun plannen van uitgegaan dat Henrik zijn meeste werk op Fårö zou kunnen doen, maar dat ze ook fotografen uit de hele wereld hiernaartoe zouden kunnen halen. Die fotografen en modellen zouden in het gastenverblijf kunnen logeren en in de studio kunnen werken, maar natuurlijk vooral in de exotische natuur die een bron van inspiratie was geweest voor een van de grootste filmregisseurs ter wereld.

Waarom eigenlijk niet? hadden ze gedacht. Zweedse en Amerikaanse fotografen maakten toch ook lange reizen naar India, alleen maar om hun westerse modellen in het juiste zonlicht te fotograferen.

Ze hadden geld geleend en een aannemer ingehuurd. Alles liep op rolletjes. Maar toen begon de crisis.

De marktgevoelige reclamebranche stortte in toen het ene na het andere bedrijf zijn marketingbudget reduceerde. Ze waren genooddaakt geweest op de rem te gaan staan. In de praktijk had dat betekend dat ze de aannemer naar huis hadden gestuurd en aan de bank het deel van het geleende geld dat ze nog niet gebruikt hadden, hadden terugbetaald.

En daar stonden ze nu. Weliswaar was nog niet alles misgelopen en ook was het nog geen tijd om Christie's te bellen – nog niet, maar Malin wist maar al te goed dat Henrik 's nachts wakker lag. Hij dacht aan renteniveaus, aan droomscenario's en doemscenario's, terwijl hij zich afvroeg waar hun pijngrens lag. Zelf probeerde ze niet aan geld te denken.

Ze waren in staat geweest hun lening af te lossen dankzij het feit dat Henrik werk had aangenomen van opdrachtgevers op het vasteland en in het buitenland. In tegenstelling tot wat ze van plan waren geweest. Ook Malins kookblog op internet bracht gelukkig geld in het laatje. Ze hoopten met hun werk samen voldoende geld te kunnen verdienen om de gastenverblijven een voor een af te kunnen bouwen.

De paar honderdduizend kroon uit de nalatenschap van Henriks moeder zou werkelijk een groot verschil hebben gemaakt. Maar de hoop op dat geld had Malin min of meer opgegeven. Ze konden zich niet veroorloven een proces te verliezen. Dan zouden ze zeker het huis moeten verkopen. En Henriks zussen stierven nog liever, zo leek het, dan dat ze iets van de erfenis aan hem zouden afstaan.

Ze haalde de ketel van het fornuis en schonk het kokende water in de theepot.

'Er is een Deense fotograaf die misschien hier een week naartoe wil komen,' zei Henrik naar zijn mobiele telefoon wijzend.

Malin knikte, ze wilde niet te veel hoop hebben.

'Mode?'

'Nee, bier.'

'Van mijn part is het porno, als we maar snel een beetje zaken kunnen doen.'

'Oké ...'

'Was maar een grap.'

Malin schonk de thee in, deed er een beetje melk bij en liep met de mokken naar Henrik. Ze zette ze op tafel en trok een stoel bij.

De plotselinge pijn die door haar voet ging maakte dat ze een schreeuw gaf.

'Wat is er?' vroeg Henrik terwijl hij opstond.

Hij keek haar bezorgd aan.

Ze stond op één been en kronkelde van de pijn, haar wangen nat van de tranen.

'Malin, wat is er?'

'Weet ik niet,' kreunde ze. 'M'n voet, er is iets ...'

Langzaam ging ze op haar stoel zitten terwijl Henrik om de tafel heen liep.

'Je bloedt.'

Ze keek naar beneden. Pas nu zag ze de donkerrode druppels op de grijze verf van de houten vloer. Ze tilde de pijnlijke voet op en hield haar been gestrekt. Ze voelde iets scherps dat erg pijn deed. Ze werd er bang van.

Henrik ging op zijn hurken voor haar zitten en bestudeerde de uitgestoken voet.

'Het ziet eruit als een stuk glas,' zei hij terwijl hij haar voet van dichtbij bekeek. 'Ja, dat is het. In het midden van je hiel.'

De gedachte aan een glasscherf die diep haar voet was binnengedrongen deed haar opnieuw kreunen.

'Hoe ziet het eruit. Is het groot?'

Henrik deed zijn mond open.

'Maar eigenlijk wil ik het niet weten,' zei ze nog voor hij had kunnen antwoorden.

Hij bekeek haar voet nogmaals en keek haar toen aan met een diepe rimpel tussen zijn ogen.

'Ik moet het eruit trekken.'

Instinctief trok ze haar voet terug.

'Malin,' zei hij als tegen een kind en legde zijn linkerhand om haar enkel.

'Ja, ik weet het,' zuchtte ze. 'Maar doe wel voorzichtig.'

'Je moet je voet goed stilhouden.'

Ze deed haar hoofd opzij en probeerde zich te ontspannen, maar dat was niet makkelijk. Toen ze meende te voelen dat Henriks duim en wijsvinger haar hiel naderden, nam de spanning in haar lijf weer toe. Het ergste was toen hij het stukje glas vastpakte en het in de wond iets moest draaien. Waarschijnlijk niet meer dan een paar millimeter, maar het was alsof hij een speer dwars door haar been stak tot in haar heup. Vervolgens voelde ze heel even een kleine pijscheut en toen was het voorbij.

Malin hapte een paar keer naar lucht, en voelde zich zowel bevrijd als kwetsbaar.

Henrik hield de glasscherf omhoog. Hij was misschien wel vijf centimeter lang en licht gebogen, leek afkomstig van een wijnglas.

'Ik ga even een pleister halen,' zei hij terwijl hij de bebloede glasscherf op tafel legde.

Hij liep snel naar de badkamer en kwam terug met de groene plastic EHBO-doos. Hij maakte de hiel schoon en plakte, overeenkomstig Malins aanwijzingen, twee pleisters kruislings op de wond.

'De wond is nogal groot. Misschien moet je morgen even langs de Eerste Hulp,' zei hij toen hij klaar was, bezig de boel op te ruimen.

'Morgen is het te laat. Als het gehecht moet worden, dan moet dat vanavond nog gebeuren.'

Henrik keek haar aan met een blik waarin ze meende te lezen: als je wilt kan ik wel even naar Bengt en Ann-Karin gaan om te vragen of zij op de kinderen willen passen, dan ga ik met jou naar Visby.

'Ik denk niet dat ze het zullen hechten,' zei ze.

Henrik zei niets, maar zag er merkbaar opgelucht uit. Malin zette voorzichtig haar voet op de grond.

'Ik haat die verdomde huurders. De komende paar dagen loop ik kreupel.'

Henrik stond op het punt te reageren toen hij werd onderbroken door Ellen die boven stond te roepen.

'Mamma. Mamma, kom eens.'